

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย: สنانจิตต์ บางสพาน กับสุทธากร สันติธวัช" ผู้วิจัยสามารถสรุปสาระสำคัญของการศึกษาวิจัย โดยแยกออกเป็น

1. บริบทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติธวัช
 2. บทบาทหน้าที่ของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติธวัช ที่ปรากฏในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย
 3. การศึกษาเปรียบเทียบบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง "ครึ่งเดียวก็เกินพอ" รวมทั้งการศึกษาวิเคราะห์ในเรื่อง การสื่อสารและการสร้างความหมาย
- บริบทการวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยของสنانจิตต์ บางสพาน และสุทธากร สันติธวัช

ผู้เขียน

ประวัติ-ในการศึกษาเรื่องประวัติและการศึกษาพบว่าทั้งสنانจิตต์และสุทธากรต่างไม่ได้เรียนมาทางด้านภาพยนตร์ แต่เป็นผู้ที่มีความสนใจในภาพยนตร์เป็นอย่างมาก

การเข้าสู่อาชีพ- สنانจิตต์ เข้าสู่อาชีพการเป็นนักวิจารณ์ภาพยนตร์ โดย "ความบังเอิญ" เนื่องจากคลุกคลีอยู่กับวงการหนังสือพิมพ์ ส่วนสุทธากร เข้าสู่อาชีพนักวิจารณ์ภาพยนตร์ เพราะความ "ตั้งใจ".

สถานภาพปัจจุบัน-สนานจิตต์เป็นนักเขียนอิสระ เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ รวมทั้ง เรื่องสั้นและงานเขียนรูปแบบอื่น ๆ ในขณะที่สุทธากร เป็นบรรณาธิการบริหาร นิตยสาร "หนังและวิดีโอ" ซึ่งเป็นแหล่งที่พิมพ์บทวิจารณ์ของตนเองด้วย

ภาพยนตร์ที่เขียนวิจารณ์

ภาพยนตร์ไทยที่นักวิจารณ์ทั้งสองนำมาเขียนวิจารณ์ ส่วนมากเป็นภาพยนตร์ที่ กำลัง เสนอฉาย เหตุผลสำคัญที่เลือกเขียนภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ก็คือ ความมุ่งหวังที่จะพยายามควบคุมมาตรฐานของภาพยนตร์ไทย

แหล่งตีพิมพ์บทวิจารณ์

แหล่งตีพิมพ์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของสนานจิตต์ คือ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นนิตยสารรายสัปดาห์

แหล่งตีพิมพ์บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของ สุทธากร คือ สตาร์พิคส์ กับ หนัง และวิดีโอ ซึ่งเป็นนิตยสารราย 20 วัน และรายเดือน ตามลำดับ ("หนังและวิดีโอ" ในตอนแรกเป็นรายปักษ์)

แหล่งตีพิมพ์มีส่วนกำหนดงานวิจารณ์ภาพยนตร์ของสนานจิตต์ โดยเฉพาะในเรื่องของพื้นที่ แต่สุทธากรนั้นไม่ถูกกำหนดโดยปัจจัยใด ๆ ในส่วนนี้

ผู้อ่าน

ผู้อ่านบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของทั้งสนานจิตต์และสุทธากร ต่างก็มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือ มีการศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือจบการศึกษาระดับอุดมศึกษา และทำงานแล้ว ทั้งยังเป็นผู้ที่มีความสนใจและมีความรู้เรื่องภาพยนตร์เป็นอย่างดี

บทบาทหน้าที่ของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติธวัช ที่ปรากฏในบทวิจารณ์ ภาพยนตร์ไทย

จากการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติธวัช โดยใช้ "แบบตรวจสอบบทบาทหน้าที่ในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย" สรุปบทบาทหน้าที่ของนักวิจารณ์ทั้งสองโดยเรียงลำดับตามความสำคัญ ได้ดังนี้

สنانจิตต์ บางสพาน

1. บทบาทหน้าที่ในการให้ข่าวสาร
2. บทบาทหน้าที่ในการประเมินคุณค่าภาพยนตร์
3. บทบาทหน้าที่ในการชักจูงใจ
4. บทบาทหน้าที่ในการชี้แนะแนวทางให้กับผู้สร้างภาพยนตร์
5. บทบาทหน้าที่ในการรายงานความเป็นไปในสังคม
6. บทบาทหน้าที่ในการตีความ

สุทธากร สันติธวัช

1. บทบาทหน้าที่ในการให้ข่าวสาร
2. บทบาทหน้าที่ในการประเมินคุณค่าภาพยนตร์
3. บทบาทหน้าที่ในการชี้แนะแนวทางให้กับผู้สร้างภาพยนตร์
4. บทบาทหน้าที่ในการตีความ

ในการทำหน้าที่ของสنانจิตต์ บางสพานที่นอกเหนือไปจากหน้าที่ของสุทธากร นั้น เป็นผลมาจากแรงผลักดันทางด้านบริบทเป็นสำคัญ โดยการทำหน้าที่ชักจูงใจนั้น เนื่องจากพื้นฐานทางความคิดที่ว่าภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ต้องตรวจสอบและเลือกสรร โดยได้รับการเกื้อหนุนจากการกำหนดวางตลาดของนิตยสารที่ลงตีพิมพ์คือ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ที่มีกำหนดออกทุก 7 วัน

ส่วนหน้าที่ในการรายงานความเป็นไปในสังคมนั้น เป็นผลมาจากการที่สنانจิตต์ มีภูมิหลัง เป็นนักหนังสือพิมพ์ และความเป็นนักเขียน

การที่ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดขอบเขตของระยะเวลา และจำนวนบทวิจารณ์ให้สอดคล้องตรงกันระหว่างนักวิจารณ์ทั้งสอง ก็เพราะว่าผู้วิจัยมิได้ประสงค์จะศึกษาการทาบทาบหน้าทีของสนานจิตต์ และสุทธากร ในช่วงเวลาที่ตรงกัน แต่ต้องการจะศึกษาว่า ตลอดการทาบงานวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยของสนานจิตต์ เป็นเวลา 13 ปี ในสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ นั้นเขาได้ทำหน้าทีอะไรบ้าง และตลอดการทาบงานวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย เป็นเวลา 4 ปี ในสตาร์พิคส์และหนังและวิดีโอ นั้น สุทธากรได้ทำหน้าทีอะไรบ้าง ในฐานะที่เป็นผู้เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย

จะเห็นได้ว่ากลุ่มประชากรที่นำมาศึกษาจะมีความเหลื่อมล้ำกันอยู่ ทั้งในด้านระยะเวลาและปริมาณ กล่าวคือ บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของสนานจิตต์ มีจำนวน 88 เรื่องและอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2521-2533 ในขณะที่บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของ สุทธากร มีอยู่ 39 เรื่อง และอยู่ในช่วงปี 2530-2533 นอกจากนั้นแล้ว ในช่วงปี 2529-2533 ก็เป็นช่วงที่สนานจิตต์ บางสพาน เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยน้อยมาก คือเพียง 9 เรื่อง เท่านั้น ในระยะเวลา 5 ปี ซึ่งก็แสดงว่าบทวิจารณ์ภาพยนตร์อีก 79 เรื่องนั้น อยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2521-2528 ซึ่งเป็นช่วงที่สุทธากร ยังไม่ได้เขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยในสตาร์พิคส์

อย่างไรก็ตาม ถ้าหากย้อนกลับไปอ่านข้อความตอนท้ายของย่อหน้าข้างต้น ก็จะทราบขอบเขตและจุดมุ่งหมายของการวิจัย ในเรื่องบททาบหน้าทีชัดเจนนั้น และไม่ถือว่าการกำหนดประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นข้อจำกัดหรือทำให้ผลการศึกษาลาดเคลื่อนแต่ประการใด ยิ่งไปกว่านั้น ในการที่ศึกษาบทวิจารณ์ของนักวิจารณ์ทั้งสองในลักษณะ เช่นนี้ กลับจะทำให้มองเห็นถึงการทาบทาบหน้าทีโดยภาพรวมที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

การศึกษาเปรียบเทียบบทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง "ครั้งเดียวก็เกินพอ"

ในการศึกษาเปรียบเทียบ บทวิจารณ์ภาพยนตร์เรื่อง "ครั้งเดียวก็เกินพอ" ได้ผลที่สรุปได้ คือ

1. บทวิจารณ์ภาพยนตร์ของนักวิจารณ์ทั้งสองมีการนำเสนอที่คล้ายคลึงกัน

2. บทบาทหน้าที่ที่ปรากฏในบทวิจารณ์ภาพยนตร์ เรื่องนี้นั้นก็เป็นบทบาทหน้าที่ซึ่งสอดคล้องกับที่ได้ศึกษาไปในเรื่องบทบาทหน้าที่

3. การสื่อสารและการสร้างความหมายในบทวิจารณ์ภาพยนตร์เป็นไปอย่างซับซ้อน ซึ่งถ้าหากผู้อ่านจะเข้าใจความหมายของผู้เขียน ก็จะต้องอยู่ในตำแหน่งที่ผู้เขียนได้วางเอาไว้แต่อย่างไรก็ตาม ในบางกรณีผู้อ่านก็อาจจะตีความไม่ตรงกับความหมายที่ผู้เขียนสร้างขึ้นมาก็ได้

ข้อเสนอแนะ

นอกจากการศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบกระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ไทย : สنانจิตต์ บางสพานกับสุทธากร สันติวัช" ผู้วิจัยเล็งเห็นยังมีประเด็นที่น่าสนใจที่สมควรจะนำมาศึกษาอีกหลายประเด็น ในส่วนการวิจารณ์ภาพยนตร์ของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติวัช ประเด็นที่ผู้วิจัยคิดว่าน่าสนใจและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งมีอยู่ 3 ประเด็นด้วย

1. ศึกษาวิวัฒนาการ การเขียนวิจารณ์ภาพยนตร์ของสنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติวัช

2. ศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการวิจารณ์ภาพยนตร์ไทยกับภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยเลือกศึกษาคณาใดคนหนึ่งหรือทั้งสองคน เนื่องจากทั้งสองต่างก็เขียนวิจารณ์ทั้งภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศ

3. ศึกษาถึงการใช้ประโยชน์และการได้รับความพึงพอใจจากการอ่านบทวิจารณ์ภาพยนตร์ของ สنانจิตต์ บางสพานและสุทธากร สันติวัช

การศึกษาทั้ง 3 ประเด็นที่ยกมา นอกจากจะทำให้เข้าใจถึงบริบทของการวิจารณ์ภาพยนตร์ในสังคมไทยแล้ว ยังอาจจะทำให้เข้าใจถึงลักษณะปัญหาและความเป็นไปของภาพยนตร์ไทยได้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย